

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS
2006 m. gruodžio 7 d.*

Byloje C-306/05

dėl *Audiencia Provincial de Barcelona* (Ispanija) 2005 m. birželio 7 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2005 m. rugpjūčio 3 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE)

prieš

Rafael Hoteles SA,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas, teisėjai A. Borg Barthet, J. Malenovský (pranešėjas), U. Lõhmus ir A. Ó Caoimh,

generalinė advokatė E. Sharpston,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. gegužės 4 d. posėdžiui,

* Proceso kalba: ispanų.

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Sociedad General de Autores y Editores de España* (SGAE), atstovaujamos *abogados* R. Gimeno-Bayón Cobos ir P. Hernández Arroyo,

- *Rafael Hoteles SA*, atstovaujamos *abogado* R. Tornero Moreno,

- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues ir J.-C. Niollet,

- Airijos vyriausybės, atstovaujamos D. J. O'Hagan, padedamo *BL N. Travers*,

- Austrijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pesendorfer,

- Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos K. Murawski, U. Rutkowska ir P. Derwicz,

- Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos J. R. Vidal Puig ir W. Wils,

susipažinęs su 2006 m. liepos 13 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, p. 10) 3 straipsnio išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant ginčą tarp *Sociedad General de Autores y Editores* (SGAE) ir *Rafael Hoteles SA* (toliau – *Rafael* bendrovė) dėl to, kad pastaroji tariamai pažeidė SGAE intelektualinės nuosavybės teises.

Teisinis pagrindas

Taikytina tarptautinė teisė

- 3 Susitarimas dėl intelektualinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba, esantis Marakeše sudarytos sutarties, įsteigiančios Pasaulio prekybos organizaciją 1C priede, Europos bendrijos vardu buvo patvirtintas 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos sprendimu 94/800/EB dėl daugiašalių derybų Urugvajaus raunde (1986–1994) priimtų susitarimų patvirtinimo Europos bendrijos vardu jos kompetencijai priklausančių klausimų atžvilgiu (OL L 336, p. 1).

- 4 Susitarimo dėl intelektinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba, 9 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Valstybės narės laikosi Berno konvencijos (1971) 1–21 straipsnių ir jos priedo. Tačiau valstybės narės pagal šį susitarimą neturi teisių nei įsipareigojimų tų teisių, kurias suteikia minėtos konvencijos 6a straipsnis arba iš kurio tos teisės kyla, atžvilgiu.“

- 5 Pagal Berno konvencijos dėl literatūros ir meno kūrinių apsaugos (1971 m. liepos 24 d. Paryžiaus aktas), pataisytos 1979 m. rugsėjo 28 d. (toliau – Berno konvencija), 11 straipsnį:

„1. Dramos, dramos-muzikos ir muzikos kūrinių autoriai turi išimtinę teisę leisti:

i) viešai atlikti savo kūrinius, įskaitant visus viešo atlikimo būdus bei priemones;

ii) bet koku būdu paskelbti visuomenei savo kūrinių atlikimus.

2. Tokias pat teises dramos ar dramos-muzikos kūrinių autoriai turi dėl savo kūrinių vertimo per visą jų teisių į originalius kūrinius galiojimo laiką.“

6 Berno konvencijos 11a straipsnio pirmojoje pastraipoje numatyta:

„Literatūros ir meno kūrinii autoriai turi išimtinę teisę leisti:

- i) transliuoti savo kūrinius eteryje ar viešai skelbti juos visuomenei bet koku kitu belaidžiu ženklų, garsų ar vaizdo siuntimo būdu;
- ii) viešai skelbti visuomenei eteryje jau transliuotus kūrinius laidais ar belaidžiu būdu, kai tai daro kita nepradinė organizacija;
- iii) viešai skelbti transliuotą eteryje kūrinių garsiakalbiu ar bet koku kitu ženklų, garsų ar vaizdų siuntimo prietaisu.“

7 Pasaulinė intelektinės nuosavybės organizacija (PINO) 1996 m. gruodžio 20 d. Ženevoje priėmė PINO atlikimų ir fonogramų sutartį ir PINO autorių teisių sutartį. Šios dvi sutartys Bendrijos vardu buvo patvirtintos 2000 m. kovo 16 d. Tarybos sprendimu 2000/278/EB (OL L 89, p. 6).

8 PINO autorių teisių sutarties 8 straipsnyje numatyta:

„Nepažeidžiant Berno konvencijos 11 straipsnio 1 dalies ii punkto, 11a straipsnio 1 dalies i ir ii punktų, 11b straipsnio 1 dalies ii punkto, 14 straipsnio 1 dalies

ii punkto ir 14a straipsnio 1 dalies nuostatų, literatūros ir meno kūrinių autoriai turi išimtinę teisę leisti bet koku būdu viešai paskelbti savo kūrinius, paskelbiant juos laidais ar bevielio ryšio priemonėmis, įskaitant tų kūrinių padarymą viešai prieinamų tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.“

9 Suderinti paaiškinimai dėl PINO autorių teisių sutarties buvo priimti 1996 m. gruodžio 20 d. diplomatinėje konferencijoje.

10 Suderintas paaiškinimas dėl minėtos sutarties 8 straipsnio yra suformuluotas taip:

„Vien tik fizinių priemonių teikimas viešam paskelbimui savaime nereiškia viešo paskelbimo pagal šią Sutartį arba Berno konvenciją. Be to, 8 straipsnis netrukdo Susitariančiąjai Šaliai taikyti 11a straipsnio 2 dalies nuostatų.“

Bendrijos teisė

11 Pagal Direktyvos 2001/29 devintą konstatuojamąją dalį:

„Kiekvienas autorių teisių ir gretutinių teisių derinimas turi būti grindžiamas aukšto lygio apsauga, nes tokios teisės yra labai svarbios intelektinei kūrybai. Jų apsauga padeda užtikrinti kūrybingumo palaikymą ir plėtojimą autorių, atlikėjų, prodiuserių, vartotojų, kultūros, pramonės ir apskritai visuomenės labui. Dėl to intelektinė nuosavybė yra pripažinta sudedamąja nuosavybės dalimi.“

12 Šios direktyvos dešimta konstatuojamoji dalis yra suformuluota taip:

„Kad autoriai ar atlikėjai galėtų tęsti savo kūrybinį ir meninį darbą, už savo darbo naudojimą jie turi gauti teisingą atlyginimą; jį turi gauti ir prodiuseriai, kad galėtų finansuoti šį darbą. Investicijos, kurių reikia tokiems produktams, kaip fonogramos, filmai ar daugialypės terpės kūriniai sukurti ir užsakomosioms paslaugoms („on-demand“) tiekti, yra didelės. Tinkama teisinė intelektinės nuosavybės teisių apsauga yra būtina, kad būtų galima garantuoti galimybes gauti tokį atlyginimą ir patenkinamą investicijų grąžą.“

13 Tos pačios direktyvos penkiolikta konstatuojamoji dalis skelbia:

„1996 m. gruodį Pasaulinės intelektinės nuosavybės organizacijos (PINO, angl. WIPO) iniciatyva surengtoje diplomatinėje konferencijoje buvo priimtos dvi naujos tarptautinės sutartys – PINO autorių teisių sutartis ir PINO atlikimų ir fonogramų sutartis, skirtos atitinkamai autorių teisių apsaugai ir atlikėjų bei fonogramų gamintojų apsaugai. Šios tarptautinės sutartys gerokai modernizuoja tarptautinę autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugą, ypač atsižvelgiant į vadinamąjį skaitmeninį sąrašą, ir patobulina kovos su piratavimu priemones pasauliniu mastu. Bendrija ir dauguma valstybių narių jau pasirašė šias tarptautines sutartis ir imamas priemonių, kad Bendrija ir valstybės narės jas ratifikuotų. Šia direktyva taip pat siekiama įgyvendinti kai kuriuos naujus tarptautinius įsipareigojimus.“

14 Pagal dvidešimt trečią paminėtos direktyvos konstatuojamąją dalį:

„Ši direktyva turėtų dar labiau suderinti autoriaus teisę viešai paskelbti kūrinį. Ši teisė turėtų būti suprantama plačiai, kaip apimanti bet kokį viešą paskelbimą

visuomenės nariams, nesantiems toje vietoje, iš kurios skelbiama. Ši teisė turėtų apimti bet kokį kūrinių transliavimą ar retransliavimą laidais ar bevielėmis priemonėmis, įskaitant transliavimą per radiją ar televiziją. Ši teisė neturėtų būti taikoma jokiems kitiems veiksams.“

15 Direktyvos 2001/29 dvidešimt septinta konstatuojamoji dalis skelbia:

„Vien tik fizinių priemonių teikimas viešam paskelbimui savaime nereiškia viešo paskelbimo pagal šią direktyvą“.

16 Šios direktyvos 3 straipsnyje numatyta:

„1. Valstybės narės nustato autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį savo kūrinių viešą skelbimą laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis, įskaitant savo kūrinių padarymą viešai prieinamais tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.

2. Valstybės narės nustato išimtinę teisę leisti arba uždrausti padaryti viešai prieinamus laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku:

a) atlikėjams – savo atlikimo įrašus;

b) fonogramų gamintojams – savo fonogramas;

- c) filmų pirmojo įrašo gamintojams – jų filmų originalus ir kopijas;
- d) transliuojančiosioms organizacijoms – savo transliacijų įrašus nepaisant to, ar tos transliacijos perduodamos laidais ar eteriu, įskaitant kabelinį ar palydovinį perdavimą.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytos teisės nebus išnaudotos jokių šiame straipsnyje nustatytu viešo paskelbimo ar padarymo viešai prieinamą veiksmu.“

Nacionalinė teisė

- 17 Kodifikuotas įstatymo dėl intelektinės nuosavybės tekstas, kuriuo reglamentuojamos, patikslinamos ir suderinamos galiojančios teisinės nuostatos šioje srityje (toliau – LPI), buvo patvirtintas 1996 m. balandžio 12 d. Karaliaus įstatyminiu dekretu Nr. 1/1996 (1996 m. balandžio 22 d. BOE Nr. 97).

- 18 LPI 17 straipsnyje numatyta:

„Autorius turi išimtinės teises naudoti savo kūrinį bet kokia forma, o būtent: teisę atgaminti, platinti, viešai paskelbti ir pakeisti, kuriomis negalima naudotis be jo sutikimo, išskyrus šiame įstatyme numatytus atvejus.“

19 LPI 20 straipsnio 1 dalis skelbia:

„Viešu paskelbimu laikomas bet koks veiksmas, kai keletui asmenų kūrinys tampa prieinamas, prieš tai nepateikiant jiems šio kūrinio kopijų.

Paskelbimas, kuris atliekamas tik gyvenamosiose patalpose, kurios nėra integruotos ar prijungtos prie bet kokios rūšies platinimo tinklo, negali būti laikomas viešu.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

20 SGAE yra Ispanijos intelektinės nuosavybės teisių valdymo organizacija.

21 SGAE manė, kad televizorių naudojimas ir foninės muzikos transliavimas *Rafael* bendrovei priklausančiuose viešbučiuose 2002 m. birželio mėn. – 2003 m. kovo mėn. laikotarpiu buvo jos valdomam repertuarui priklausančių kūrinių viešas paskelbimas. Manydama, kad šiais veiksmais buvo pažeistos su šiais kūrinių susijusios intelektinės nuosavybės teisės, SGAE pateikė prašymą *Juzgado de primera instancia n° 28 de Barcelona* (Barselonos Pirmosios instancijos teismas Nr. 28) priteisti iš *Rafael* bendrovės atlyginti nuostolius.

22 2003 m. birželio 6 d. sprendimu šis teismas prašymą atmetė iš dalies. Jis iš esmės manė, kad televizorių naudojimas viešbučio kambariuose nėra viešas SGAE valdomų kūrinių paskelbimas. Kita vertus, šis teismas manė, kad jos prašymas buvo pagrįstas dėl gerai žinomo viešbučių bendrose patalpose televizorių buvimo ir foninės muzikos transliavimo.

23 SGAE ir *Rafael* bendrovei padavus apeliacinius skundus *Audiencia Provincial de Barcelona*, pastarasis nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

- „1. Ar televizorių, į kuriuos kabeliu siunčiamas satelito ar antžeminių sistemų televizijos signalas, įrengimas viešbučių kambariuose yra viešas paskelbimas, patenkantis į sritį, kurioje turi būti suderinti autorių teisių apsaugą reglamentuojantys nacionalinės teisės aktai pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnį?

2. Ar viešbučio kambario laikymas tik gyvenamąja patalpa, dėl kurio pranešimas per televizorių, į kurį perduodamas iš pradžių viešbučio gautas signalas, negali būti viešu paskelbimu, prieštarauja autorių teisių apsaugai, kurios siekiama Direktyva 2001/29?

3. Ar, siekiant apsaugoti autorių teises atsižvelgiant į viešą paskelbimą Direktyvos 2001/29 prasme, paskelbimas per viešbučio kambaryje esantį televizorių gali būti laikomas viešu dėl to, kad kūrinys yra prieinamas vis kitiems viešbučio gyventojams?“

Dėl prašymo atnaujinti žodinę proceso dalį

- 24 Laišku, kurį Teisingumo Teismas gavo 2006 m. rugsėjo 12 d., *Rafael* bendrovė, remdamasi Teisingumo Teismo procedūros reglamento 61 straipsniu, paprašė atnaujinti žodinę proceso dalį.
- 25 Šis prašymas motyvuojamas tariamais prieštaravimais generalinės advokatės išvadose. *Rafael* bendrovė teigia, kad neigiamas atsakymas, kuriuo pabaigiamos išvados dėl pirmojo klausimo, neišvengiamai lemia neigiamą atsakymą ir į antrąjį bei trečiąjį klausimus, kai generalinė advokatė siūlo į pastaruosius klausimus atsakyti teigiamai.
- 26 Šiuo klausimu pakanka priminti, kad Teisingumo Teismo statutas ir Procedūros reglamentas nenumato šalims galimybės pateikti atsiliepinimus į generalinio advokato išvadą (žr., be kita ko, 2006 m. kovo 30 d. Sprendimo *Emanuel*, C-259/04, Rink. p. I-3089, 15 punktą).
- 27 Teisingumo Teismas savo iniciatyva, generaliniam advokatui pasiūlius ar šalių prašymu pagal Procedūros reglamento 61 straipsnį gali priimti nutartį dėl žodinės proceso dalies atnaujinimo, jeigu mano, kad jam nepakanka informacijos arba kad byla turi būti sprendžiama remiantis šalių nesvarstytu argumentu (žr., be kita ko, 2003 m. lapkričio 13 d. Sprendimo *Schilling ir Fleck-Schilling*, C-209/01, Rink. p. I-13389, 19 punktą ir 2004 m. birželio 17 d. Sprendimo *Recheio – Cash & Carry*, C-30/02, Rink. p. I-6051, 12 punktą).
- 28 Šiuo atveju Teisingumo Teismas mano turintis visą reikalingą informaciją, kad nuspręstų dėl šio apeliacinio skundo.

29 Todėl nereikia atnaujinti žodinės proceso dalies.

Dėl prejudicinių klausimų

Pirminės pastabos

30 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad, priešingai nei teigia *Rafael* bendrovė, pagrindinėje byloje aptariamą situaciją reglamentuoja ne 1993 m. rugsėjo 27 d. Tarybos direktyva 93/83/EEB dėl tam tikrų autorių teisių ir gretutinių teisių taisyklių, taikomų palydoviniam transliavimui ir kabeliniam perdavimui, koordinavimo (OL L 248, p. 15), o Direktyva 2001/29. Pastaroji taikytina visiems saugomų kūrinių viešiams paskelbimams, o Direktyva 93/83 numato tik minimalų tam tikrų kitų valstybių narių autorių teisių ir gretutinių teisių taisyklių, taikomų palydoviniam transliavimui ir kabeliniam perdavimui, koordinavimą. Tačiau, kaip Teisingumo Teismas jau buvo nusprendęs, skirtingai nei Direktyva 2001/29 šios minimalaus koordinavimo taisyklės nereglamentuoja aspektų, dėl kurių būtų galima atsakyti į klausimą, susijusį su situacija, panašia į tą, kuri yra aptariama šiuose prejudiciniuose klausimuose (šiuo klausimu žr. 2000 m. vasario 3 d. Sprendimo *Egeda*, C-293/98, Rink. p. I-629, 25 ir 26 punktus).

31 Be to, reikia priminti, iš vienodo Bendrijos teisės taikymo ir lygybės principo reikalavimų išplaukia, kad kai siekiant nustatyti tokios Bendrijos teisės nuostatos kaip Direktyva 2001/29 prasmę ir apimtį nėra jokios aiškios nuorodos į valstybių narių teisę, jie visoje Europos bendrijoje turi būti aiškinami autonomiškai ir vienodai (žr., be kita ko, sprendimus: 2000 m. lapkričio 9 d. *Yiadam*, C-357/98, Rink. p. I-9265, 26 punktą ir 2003 m. vasario 6 d. *SENA*, C-245/00, Rink. p. I-1251, 23 punktą). Iš to išplaukia, kad Austrijos vyriausybė negali pagrįstai teigti, kad valstybės narės turi apibrėžti sąvoką „viešas“, kuri, jos neapibrėžiant, nurodoma Direktyvoje 2001/29.

Dėl pirmojo ir trečiojo klausimų

- 32 Savo pirmuoju ir trečiuoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar viešbučio klientams per viešbučio kambariuose įrengtus televizorius išplatintas signalas yra viešas paskelbimas Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalies prasme ir ar televizorių įrengimas tokiuose kambariuose pats savaime yra toks viešo paskelbimo veiksmas.
- 33 Šiuo požiūriu reikia pažymėti, kad paminėta direktyva pati nepatikslina, ką reikėtų laikyti „viešu paskelbimu“.
- 34 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką, aiškinant Bendrijos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę, bet ir į kontekstą bei teisės akto, kuriai ji priklauso, tikslus (žr., be kita ko, sprendimus: 2000 m. rugsėjo 19 d. *Vokietija prieš Komisiją*, C-156/98, Rink. p. I-6857, 50 punktą ir 2006 m. liepos 6 d. *Komisija prieš Portugaliją*, C-53/05, Rink. p. I-6215, 20 punktą).
- 35 Be to, Bendrijos teisės aktai, esant galimybei, turi būti aiškinami atsižvelgiant į tarptautinę teisę, ypač dėl to, kad tokiais teisės aktais siekiama įgyvendinti Bendrijos sudarytus tarptautinius susitarimus (žr., be kita ko, 1998 m. liepos 14 d. Sprendimo *Bettati*, C-341/95, Rink. p. I-4355, 20 punktą ir ten nurodomą teismų praktiką).
- 36 Iš Direktyvos 2001/29 dvidešimt trečios konstatuojamosios dalies išplaukia, kad sąvoka „viešas paskelbimas“ turi būti suvokiama plačiaja prasme. Toks aiškinimas, be to, yra būtinas norint pasiekti pagrindinį minėtos direktyvos tikslą, kuris, kaip

išplaukia ir iš devintos ir dešimos konstatuojamosios dalies, yra nustatyti aukšto lygio autorių apsaugą, leidžiančią jiems gauti teisingą atlygį už jų kūrybių panaudojimą, būtent juos viešai paskelbus.

- 37 Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad šios sąvokos prasme terminas „viešas“ apima neribotą potencialių televizijos žiūrovų skaičių (2005 m. birželio 2 d. Sprendimo *Mediakabel*, C-89/04, Rink. p. I-4891, 30 punktą ir 2005 m. liepos 14 d. Sprendimo *Lagardère Active Broadcast*, C-192/04, Rink. p. I-7199, 31 punktą).
- 38 Atsižvelgiantį pagrindinės bylos kontekstą, bendras požiūris, viena vertus, reikalauja atsižvelgti ne tik į klientus, kurie yra įsikūrę viešbučio kambariuose ir kurie pabrėžtinai nurodomi prejudiciniuose klausimuose, bet ir į klientus, kurie yra visose kitose šio pastato patalpose ir savo ruožtu gali naudotis ten įrengtu televizoriumi. Kita vertus, svarbu aptarti aplinkybę, kad, paprastai tokios įstaigos klientai greitai keičiasi. Apskritai kalbama apie pakankamai didelį žmonių skaičių, todėl jie turi būti laikomi visuomene pagrindinio Direktyvos 2001/29 tikslo, kaip primenama šio sprendimo 36 punkte, prasme.
- 39 Be to, kūrybių paskelbimo tokiems potencialiems televizijos žiūrovams kumuliatyvūs padariniai tokiaime kontekste gali tapti labai reikšmingi. Todėl nesvarbu, kad vieninteliai žiūrovai yra kambariuose gyvenantys asmenys ir kad, paėmus atskirai, jie yra mažai ekonomiškai svarbūs pačiam viešbučiui.
- 40 Reikia taip pat pabrėžti, kad paskelbimas tokiomis aplinkybėmis, kokios yra pagrindinėje byloje, remiantis Berno konvencijos 11a straipsnio pirmosios pastraipos ii punktu, aiškinamas kaip paskelbimas, kai tai daro kita nepradinė transliavimo

organizacija. Be to, toks transliavimas skiriamas kitai visuomenei nei ta, kuriai skirtas pradinis kūrinio transliavimas, tai yra naujai visuomenei.

41 Kaip nurodo Berno konvencijos vadovas, PINO parengtas aiškinamasis dokumentas, kuris teisės požiūriu nors ir nėra privalomas, bet prisideda prie paminėtos konvencijos aiškinimo, autorius, leisdamas transliuoti savo kūrinį, turi omenyje tik tiesioginius vartotojus, tai yra turinčius priėmimo aparatus, kurie individualiai arba privačiai ar šeimoje priima programas. Pagal šį vadovą, kadangi šis priėmimas skirtais platesnei auditorijai ir kartais dėl pelno naujai priimančios visuomenės daliai leidžiama klausytis kūrinio ar jį žiūrėti, o programos paskelbimas per garsiakalbius ar analogiškas priemones nebėra paprastas pačios programos priėmimas, bet nepriklausomas veiksmas, kuriuo transliuojamas kūrinys yra paskelbiamas naujai visuomenei. Kaip patikslina vadovas, autorius kontroliuoja šį viešą savo kūrinio atlikimą.

42 Viešbučio klientai sudaro tokią naują visuomenę. Iš esmės transliuojamo kūrinio platinimas šiems klientams per televizorius nėra paprasta techninė priemonė, leidžianti užtikrinti ar pagerinti pradinės programos priėmimą priėmimo zonoje. Atvirkščiai, viešbutis yra įstaiga, kuri, labai gerai žinodama savo elgesio pasekmes, įsikiša suteikdama savo klientams priėjimą prie saugomų kūrinių. Todėl nesant tokio įsikišimo jos klientai, esantys paminėtoje zonoje, iš esmės negalėtų matyti transliuojamo kūrinio.

43 Be to, iš Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalies bei PINO autorių teisių sutarties 8 straipsnio išplaukia, jog norint kūrinį paskelbti viešai, pakanka, kad jis būtų pateiktas visuomenei tokiu būdu, jog ją sudarantiems asmenims jis galėtų būti prieinamas. Todėl šiuo požiūriu nėra akivaizdu, priešingai nei teigia *Rafael* bendrovė ir Airija, kad klientams, kurie neįsijungė televizoriaus, realiai šie kūriniai nebuvo prieinami.

- 44 Be to, iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos matyti, kad viešbučio veiksmas, suteikiantis jo klientams priėjimą prie transliuojamo kūrinio, turi būti traktuojamas kaip papildomų paslaugų teikimas siekiant gauti tam tikros naudos. Negalima būtų pagrįstai ginčyti, kad šios paslaugos pasiūlymas turi įtakos viešbučio autoritetui ir dėl to kambarių kainai. Todėl net manant, kaip teigia ir Europos Bendrijų Komisija, kad pelno siekimas nėra būtina viešo paskelbimo sąlyga, bet kuriuo atveju yra nustatyta, kad paskelbimo komercinis pobūdis egzistuoja esant tokioms aplinkybėms, kokios yra pagrindinėje byloje.
- 45 Dėl klausimo, ar televizorių įrengimas viešbučio kambariuose savaime yra viešo paskelbimo veiksmas Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalies prasme, reikia pažymėti, kad šios direktyvos dvidešimt septintoje konstatuojamoje dalyje, atsižvelgiant į PINO autorių teisių sutarties 8 straipsnį, nurodoma, kad „vien tik fizinių priemonių teikimas viešam paskelbimui savaime nereiškia viešo paskelbimo pagal šią direktyvą“.
- 46 Nors vien tik fizinių priemonių teikimas, kurį, be viešbučių, paprastai atlieka televizorius parduodančios ar nuomojančios specializuotos įmonės, nereiškia paskelbimo Direktyvos 2001/29 prasme, vis dėlto ši priemonė gali techniškai suteikti visuomenei priėjimą prie transliuojamų kūrinių. Taigi, kadangi per taip įrengtus televizorius viešbutis išplatina signalą šio viešbučio kambariuose gyvenantiems klientams, tai yra viešas paskelbimas, ir nesvarbu, kokia technika yra naudojama gaunamam signalui transliuoti.
- 47 Taigi į pirmąjį ir trečiąjį klausimą reikia atsakyti taip, kad kadangi vien tik fizinių priemonių teikimas savaime nereiškia viešo paskelbimo Direktyvos 2001/29 prasme,

viešbučių atliekamas signalo išplatınimas viešbučių kambariuose gyvenantiems klientams per televizorius, nepaisant gaunamo signalo transliavimo technikos, yra viešas paskelbimas šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalies prasme.

Dėl antrojo klausimo

48 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar viešbučio kambario privatus pobūdis prieštarauja tam, kad kūrinių paskelbimas šioje patalpoje per televizorius būtų laikomas viešu paskelbimu Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalies prasme.

49 Šiuo požiūriu Airija nurodo, kad reikia atskirti kūrinių, kurie yra atliekami gyvenamuosiuose viešbučio kambariuose, paskelbimą ar suteikimą jais naudotis nuo tokių pačių veiksmų, atliekamų viešose tokios įstaigos vietose. Negalima pritarti tokiam teiginiui.

50 Ir iš Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalies, ir iš PINO autorių teisių sutarties 8 straipsnio, kurie abu reikalauja autoriaus leidimo ne retransliavimui viešoje vietoje ar visuomenei prieinamoje vietoje, bet paskelbimui, dėl kurio kūrinys tampa prieinamas visuomenei, formuluotės ir esmės aišku, kad vietos, kurioje paskelbiama, privatumo ar viešumo kriterijus nėra svarbus.

- 51 Be to, pagal šias Direktyvos 2001/29 ir PINO autorių teisių sutarties nuostatas, viešo paskelbimo teisė apima kūrinį pateikimą visuomenei tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku. Paminėta pateikimo visuomenei teisė ir todėl viešas paskelbimas būtų akivaizdžiai nereikšmingi, jei neapimtų paskelbimo privačiose vietose.
- 52 Pagrįsdama su viešbučio kambarių privatumu susijusį teiginį, Airija taip pat nurodo 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytą Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvenciją (toliau – EŽTK), o kalbant tiksliau, jos 8 straipsnį, pagal kurį draudžiamas bet koks savavališkas ar neproporcingas valstybės institucijų įsikišimas į privačią veiklą. Tačiau šis argumentas taip pat nėra priimtinas.
- 53 Šiuo požiūriu reikia pažymėti, kad Airija nepatikslina kas, atsižvelgiant į pagrindinės bylos kontekstą, yra tokio savavališko ar neproporcingo įsikišimo auka. Sunkiai suprantama, kad Airija turi omenyje klientus, kurie naudojami signalu, kurį jie gauna ir už kurį nėra jokios pareigos atlyginti autoriams. Auka negali būti ir viešbutis, nes net jei būtų padaryta išvada, kad ši įstaiga privalo mokėti paminėtą atlyginimą, ji nebūtų Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 8 straipsnio pažeidimo auka, nes klientams suteikti kambariai negali būti laikomi privačiais.
- 54 Atsižvelgiant į visus prieš tai nurodytus argumentus, į antrąjį klausimą reikia atsakyti taip, kad viešbučio kambarių privatus pobūdis neprieštarauja tam, kad kūrinio paskelbimas per televizorius reikštų viešą paskelbimą Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalies prasme.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

55 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. Nors vien tik fizinių priemonių teikimas pats savaime nereiškia viešo paskelbimo 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo prasme, viešbučių atliekamas signalo išplatınimas viešbučių kambariuose gyvenantiems klientams per televizorius, nepaisant gaunamo signalo transliavimo technikos, yra viešas paskelbimas šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalies prasme.
2. Viešbučio kambarių privatus pobūdis neprieštarauja tam, kad kūrinio paskelbimas per televizorius reikštų viešą paskelbimą Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalies prasme.

Parašai.